

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

VII. Quod B. Augustinus vitam Monasticam siue Eremiticam non sumpserit,
priusqua[m] ex Italia in Africa rediret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

clia illorum temporum sub nomine laicorum intellexerunt Monachos, siue Eremitas, qui tamen regulares essent (nam de Eremitis incerti habitus, & sedis, quales nunc etiam multi vagantur, non loquimur.) Sane nos viginti quinque adduximus, quibus non poterunt respondere, nec contradicere omnes aduersarij nostri. Proferant illi duo, aut tria, aut in ore duorum, aut trium testium flet omne verbum. Sed per Dei gratiam spero, quod nunquam proferent, sicut nec protulerunt: Nam duo illa, quae protulerunt ex libris Retractionum, frigida nimis sunt.

Siquidem ad primum sumptum ex 2. Retractat. cap. 21. dico, per laicos inferioris propositi non debere, nec posse intelligi Monachos, sed seculares ciues Carthaginenses, qui pro suis studijs diuisi in duas partes, sicut diuisi erant ipsi Monachi, quidam vni parti, quidam alij adhaerebant. & verba textus adeo plana sunt, vt vel ipse Marquez à veritate coactus id libentissimè concesserit cap. 5. §. 5. vt videas, illum non bona fide egisse, cum infra cap. eod. §. 11. ad contradicendum Canonici regularius, & veritati, illa eadem verba Monachis applicauit.

Ad aliud etiam sumptum ex eod. lib. cap. 30. vellem scire ab hoc auctore, vnde accepit, laicos illos, de quibus ibi Augustinus loquitur, Eremitas fuisse, vel Monachos. Quia, inquit, Augustinus vocat illos fratres. at quoties Augustinus, & alij, fratres compellant, quos laicos & seculares fuisse constantissimum est, & filios, & uxores habuisse? Sed de hac re inferius plura dicenda sunt. nunc sufficit nobis ostendisse, B. Augustinum toto tempore vsque ad presbyteratum laicum, vel secularem inter laicos vixisse, & quod nomine laicorum temporibus praefertim B. Augustini ipsi Monachi, vel Eremitae minimè comprehenderentur.

CAPVT SEPTIMVM.

Quòd B. Augustinus vitam Monasticam, aut Eremiticam non assumpserit, priusquam ex Italia in Africam rediret.

I. Scendimus vniuersali ratione. Beatum Augustinum ante suum presbyteratum laicalem vitam, non autem regularem, cum laicis, & inter laicos durasse. Nunc operae precium erit, eandem veritatem per descensum ad particularia confirmare. Nam si ante presbyteratum assumpsit habitum, & institutum Monasticum, siue Eremiticum, vt nonnulli affirmant, vel assumpsit illud in Italia, priusquam rediret in Africam, vel post reditum suum in Africam ad propriam do-

num, & agros. Ego verò ostendam, neque in Italia, neque in Africa illum ante presbyteratum saltem, huiusmodi habitum, vel institutum assumpsisse. primum in hoc capite, secundum in sequenti probabo. Et vt à primo incipiam. Si Beatus Augustinus in Italia huiusmodi habitum, & institutum assumpsit, monstrandum est, vbi illud assumpsit, & quando, & à quibus. Respondetur à defensoribus contrariae sententiae per sequentes assertiones.

Prima assertio: B. Augustinus statim post baptismum indutus fuit cuculla nigra, & praecinctus zona pellicea ad differentiam Monachorum.

Secunda, Beatus Augustinus indutus illo habitu Monastico, perrexit ad Sanctum Simplicianum, & vixit cum illo in Monasterio, in quo erant fratres iuxta institutum Pauli primi Eremitae viuentes, integro anno ferè cum dimidio.

Tertia, cum illi fratres ferè in libertate viuere, B. Augustinus ex praeepto Simpliciani primò inter illos instituit, vt vitam Apostolicam pariter tenerent, & nihil inter eos diceretur proprium.

Quarta, Beatus Augustinus Mediolano descendens & per Hetruriam transiens, visitauit Eremitas in Monte Pisano degentes, cum illis vixit, & duas priores regulas eis tradidit.

Quinta, Beatus Augustinus inde profectus iuit ad Centum cellas, ibique Monasterium Eremitarum fundauit sub inuocatione Sanctissimae Trinitatis, & Eremitis ibidem congregatis regulam tradidit: ibi etiam libros de Trinitate inchoauit.

Sexta, post mortem Matris B. Augustinus reuersus est ex ostijs Tiberinis ad Centum cellas, ibique per annum commoratus est, antequam in Africam rediret.

Iste omnes assertiones videri possunt apud Coriolanum in defensorio, tum in prima parte, tum etiam in secunda in chronica sui Ordinis, in qua summam illas perstringit, cui ceteri omnes sui instituti professores sine contradictione subscribunt; & eliciuntur expressè ex Epistola Valerij Hippontensis, ex sermone B. Ambrosij, Epistola Sigberti, sermonibus ad eremitas, & D. Antonino in vltimo cap. suae Chronicae §. 2. Quas assertiones si ostenderimus falsas esse, non ex veris historijs, sed turbidis fontibus haullas, consequenter probatum erit, quòd B. Augustinus ante suum reditum in Africam nunquam fuerit Monachus, siue Eremita nec cuculla nigra indutus, nec zona pellicea praecinctus, vt à quibusdam assertitur, & praedicatur, id verò probabitur primò rationibus cõmunijs, deinde particularibus. Primo namque cum professio vitae Monasticae res grauis sit, & ordinum regularium institutio inter praecipua Sanctorum opera numeretur, si B. Augustinus in Italia Monasticum coluisset, aut etiam ordinem monasticum, siue vt volunt, eremiticum fundasset, vix ac ne vix quidè credibile foret, quòd B. Possidius, qui tanti Patris vitam, mores, & res praecclare gestas notauit, tanti operis oblitus fuisset, & illud silentio texisset: ad

do vix

do vix credibile foret, quin ipse Augustinus libris confessionum, vel alibi in suis aliquo pacto non meminisset, cum aeternum minoris momenti meminisset gustinus, neque Possidius eiusmodi factum etiam monasticae professionis vllibi neque qui contra asserunt, locum diem indicare poterunt, in quo vltima talis vita ab eo in Italia acta meminam ex Volterrano, cum Coriolanus perire in autoribus ad hoc probandum laborauerint. omnes quoque notae apocryphis iudicati sunt, vt infra videri potest, & nullus autor idoneus coniectura hinc sumitur, B. Augustinum suum in Africam, Monachatum minime fuisse. nec videtur fatuus rationis declinandam, illud refert Coriolanus multa confidentia scriptum ex negatiuis desumptum non potest minimè verum esse, cum de his aliocum liceret nobis pro nostra sententia coningere & somnari, dummodo raris aut illorum temporum, quorum serentur, minimè contradiceremus: tiam, quòd Troiano Bello Reges Gallorum praesentes fuerint: quòd illorum multo plures fuerint, quam quibus ab historicis numerantur. Et certe si ex negatiuis, cum de historia agitur, cur vnum Mundum à Deo creatum plures Mundos? cur dicimus, vnum tantum vniuersale totam terram obrutum diluuiam? cur septem tantum credimur menta à Christo instituta, non decem nam neque diuina Scriptura negat, plures Deo creatos, neque multiplex diluuium neque dicit, septem tantum sacramenta fuisse instituta. Porro si Catholicè concludunt, vnicum mundum à Deo vnicum diluuium vniuersale, & septem sacramenta à Christo instituta, quia dicitur, plures mundos creatos, aut plures diluuijs, aut plura sacramenta, quam seculo instituta, cur etiam non licebit Augustinum non fuisse Monachum, vt quia neque ipse Augustinus, nec Possidius vitam scripsit, neque aliquis autor id rari idoneus de hoc aliquid scripsit: sed quot de hac re scripserunt neotericorum autoritatis, & qui manifestè falsitatem tur, vt in sequentibus patebit.

III. Deinde qui asserunt, B. Augustinum, vel in Hetruria vitam Eremiticam huic fundamento potissimum nitentem Augustinus baptizatus fuerit, non qui raris suae trigesimo tertio, vti res se habetatis suae trigesimo, in quo fundam est illos omnes conuenire, quippe quod

do vix credibile foret, quin ipse Augustinus, vel in
suis confessionibus, vel alibi in suis scriptis illius a-
liquo pacto non meminisset, cum aliorum multo-
rum minoris momenti meminisset: at neque Au-
gustinus, neque Possidius eiusmodi foundationis, aut
etiam monasticae professionis vllibi meminerunt,
neque qui contra asserunt, locum, vsque ad hanc
diem indicare poterunt, in quo vel etiam in specie
talis vita ab eo in Italia acta meminerint. Adde eti-
am ex Volaterrano, cum Coriolanus, & alij tanto-
pere in autoribus ad hoc probandum conquirendis
laborauerint, omnes quotquot protulerunt, pro
apocryphis iudicati sunt, vt infra cap. 28. & seqq.
videri potest, & nullus autor idoneus. Euidens igitur
coniectura hinc sumitur, B. Augustinum ante
reditum suum in Africam, Monachum, vel Eremitam
minimè fuisse. nec videtur satis esse ad vim istius
rationis declinandam, illud respondere, quod
Coriolanus multa confidentia scribit, Argumentum
ex negatiuis desumptum non probare: Hoc enim
minimè verum est, cum de historia res agitur:
alioquin liceret nobis pro nostra libidine quiduis
conferre & somnare, dummodo antiquis histo-
ricis aut illorum temporum, quorum gesta recen-
serentur, minimè contradiceremus: vt exempli gra-
tia, quòd Troiano Bello Reges Hispaniarum, vel
Gallos praesentes fuerint: quòd Reges Asirio-
rum multo plures fuerint, quam qui communiter
ab historicis numerantur, Et certe si argumentum
ex negatiuis, cum de historia agitur, non concludit,
cur vnum Mundum à Deo creatum credimus, non
plures Mundos? cur dicimus, vnum tantum Dilu-
uium vniuersale totam terram obruisse, non plura
diluuia? cur septem tantum credimus esse Sacra-
menta à Christo instituta, non decem, aut viginti?
nam neque diuina Scriptura negat, plures mundos à
Deo creatos, neque multiplex diluuium extitisse,
neque dicit, septem tantum Sacramenta à Christo
fuisse instituta. Porro si Catholici ex negatiuis
concludunt, vnicum mundum à Deo creatum, &
vnicum diluuium vniuersale, & septem tantum Sa-
cramenta à Christo instituta, quia Scriptura non
dicit, plures mundos creatos, aut plura diluuia ex-
titisse, aut plura Sacramenta, quam septem à
Christo instituta, cur etiam non licebit arguere, B. Au-
gustinum non fuisse Monachum, vel Eremitam?
quia neque ipse Augustinus, nec Possidius, qui illius
vitam scripsit, neque aliquis autor illorum tempo-
rū idoneus de hoc aliquid scripsit: sed omnes, quot-
quot de hac re scriperunt neoterici sunt incertae
autoritatis, & qui manifestè falsitatis conuincun-
tur, vt in sequentibus patebit.

III. **D**einde qui asserunt, B. Augustinum Mediola-
ni, vel in Hetruria vitam Eremiticam duxisse,
huic fundamento potissimum nituntur, quod B.
Augustinus baptizatus fuerit, non quidem anno 2-
tatis suae trigesimo tertio, vt res se habet, sed anno
tatis suae trigesimo, in quo fundamento necesse
est illos omnes conuenire, quippe quo negato, to-

tum aditum vitae Eremiticae Augustini, & insti-
tutionis eremitarum per Italiam fuit, & in nihilum
reductum. Nam cum teneamus, totam periodum
vitae illius annum 76. non excessisse, cum etiam con-
suet, illum in Africa post suum reditum ex Italia
quadraginta, & tribus annis vixisse, nimirum tri-
bus annis apud agros proprios, & quadraginta in
Clericatu, & in Episcopatu, si asserimus anno trige-
simo tertio baptismum suscepisse, vnum è duobus
necessario fateri compellitur, aut falsa esse omnia,
quae illi fingunt de matrone Augustini post bap-
tismi in Monasterio Mediolanensi sub sancto Sim-
pliciano, & in monte Pisano, & Centum cellis cum
eremitis in eis locis degebat: aut certe illum mo-
nasticam vitam duxisse, & cum Eremitis vixisse, il-
lisque regulas vitae regularis tradidisse cum nondum
Christianus esset, & in luto viciorum haretet; qua
an vera esse possint, ipsis decernendum relinquitur.
ceterum B. Augustinum non anno aetatis tri-
gesimo, sed trigesimo tertio baptizatum fuisse, o-
rsum est superius cap. 4. ad quem locum remit-
timus. Hoc igitur fundamento sublato, apertissime
erunt, & in nihilum soluantur supradictae omnes
assertiones.

Tertio, B. Augustinus, quo mense baptizatus fu-
it Mediolani, reperit se cum matre, & socijs apud
Ostia Tiberina, vt in Africam rediret: Et licet non
statim post mortem matris in Africam traiecerit, ta-
men non alibi, quam Romae commoratus est: ac
demum ante clapsum annum ad patriam domum,
& ad agros proprios remeant, vt superius cap. 5. ex-
ipsonem Augustinum ostensum fuit, quomodo ergo
potuit Mediolani apud Simplicianum per annum
cum dimidio, & in monte Pisano, & in Centum
cellis altero anno cum dimidio vitam eremiticam
duxisse, & eremitis regulas tradidisse, quas sin-
gunt Paulus Bergomensis, & Ambrosius Corio-
lanus?

IV.

Dicetur, esto ita sit, quod B. Augustinus, non
triginta, sed triginta trium annorum bap-
tizatus fuerit, & statim post baptismum Mediolano
abscedens ad Ostia Tiberina contenderit, quid pro-
hibet, illum antequam Mediolano discederet, ha-
bitum monasticum, & cucullam eremiticam indu-
isse, & per Hetruriam iter facientem eremitas in ea
provincia degentes visitasse, ac illos sanctis insti-
tutionibus, & regulis informauisse?

Respondeo, multa esse, quae prohibeant. Primo
quia cum assertores vitae eremiticae B. Augustini ad
eam asserendam pro fundamento sibi assumant,
quod ille anno trigesimo baptizatus fuerit, & quod
triennio in Italia commoratus sit, cum istud fun-
damentum aperte falsitatis conuincatur, omnia
ruere necesse est, quae eidem fundamento haerent,
iuxta regulam vulgatam ipsius Augustini, qua pro-
bat in epist. 8. ad Hieronymum, & abbi, Scriptu-
ram sacram etiam in rebus minutis non mentiri:
Qua, inquit, admissa simul in tantum autoritatu
sustigium officioso aliquo mendacio, nulla verorum li-
brorum

brorum particula remanebit, qua non ut cuique videbitur, vel ad mores difficilis, vel ad fidem incredibilis eadem permixtio cetera regula ad mentem auctoris constitutum, officium referatur. Secundo prohibet antiquissima omnium Patrum, & Monachorum consuetudo, quae nunquam vel neophitos statim baptizatos ad habitum religionis admittit, aut certe admittit sine aliquo magistro, sub cuius disciplina in regularibus institutis instruerentur, & firmarentur, dimittere consuevit. Tertio quod dicant Possidius, & ipse Augustinus, non Monachum, aut Eremitam, sed laicum ex Italia discessisse. Actandem, quia si cum habitu, & instituto monastico ex Italia discessit, à quoniam huiusmodi habitum, & institutum accepit? an à seipso, an ab alio? dicunt à B. Ambrosio, vel à Simpliciano: Ergo Augustinus non fuit autor sui instituti, sed instituti alieni professor, maxime si verum est, quod Coriolanus ait, illum accepisse habitum Pauli primi Eremitae, & illius institutum tenuisse in monasterio Mediolanensi sub Sancto Simpliciano. Si enim hoc verum est, cur quæso Venerandi Patres Eremitæ B. Augustinum sui Ordinis fundatorem facere volunt? cui suum Ordinem vocant Eremitarum S. Augustini vocent Ordinem Eremitarum Pauli primi Eremitæ, aut B. Ambrosij, aut Simpliciani, certe Ordinis S. Augustini vocari non possunt, nec illi sui Ordinis fundatorem facere, cum potius ille alterius Ordinis professor fuerit, & alieni habitus gestator.

V. Suis rationibus communibus premisis, ostendam nunc singillatim omnes, & singulas supradictas assertiones falsas esse. Et primo ostendo, falsam esse primam assertionem, in qua asseritur, quod B. Augustinus statim baptizatus indutus fuit à B. Ambrosio cuculla nigra, & zona pellicea praecinctus. Hæc enim assertio est manifeste contraria ipsi Ambrosio, cuius verba referuntur in cap. accepisti, il secundo de consecr. d. 4. & Rabano relato ibidem in cap. post baptismum, & S. Augustino in serm. 177 de tempore. & D. Dionysius de Ecclesiastica Hierarchia cap. de Baptismo, & antiquissima traditione, & consuetudine totius Ecclesie hæc tenent, quam probat Card. Bellarm. in lib. de Baptismo cap. 27. secundum quam consuetudine, & traditionem temporibus B. Ambrosij, & ante, & post, baptizati non cuculla nigra, sed albis stolis inducebantur: quam ob causam hebdomada post Pascha vocatur hebdomada in Albis.

Scio, respondent, qui contra sentiunt, B. Augustinum indutum veste nigra non statim post baptismum, sed paulo post, nimirum vel in octava Paschæ, vel postea. Sed cum auctoritas tantorum Patrum, & vis Ecclesie ostendat, nuper baptizatos consueuisse deferre vestimenta candida, hæc auctoritas, & consuetudo saltem transfert in contrarium assertiones probandi, quod asserunt, quod illi nullo modo probant, nisi ex autoribus apocryphis, & dubia auctoritatis, qui contra illos expresse dicunt.

Quæ enim an sermo ille, qui B. Ambrosio tribuitur, & epistola illa sub nomine Valerij, & alia sub nomine Sigiberti, & testimonium D. Antonini in illo ultimo cap. suæ Chronicæ certam fidem in hoc facere debeant, an non? si certam fidem non faciunt, mendacij conuincuntur, qui dicunt B. Augustinum post baptismum ab Ambrosio cuculla nigra indutum: nam eiusmodi assertio illis auctoritatibus solum nititur, nec aliunde probari, quod hæc tenus viderim, consuevit, sin autem illorum auctoritas, certa est, illi dicunt, quod non post octidies, sed statim post baptismum nigra cuculla fuit indutus. Profero illorum verba, ne quis me illis imponere arbitretur. D. Ambrosius in serm. illo de baptismo Augustini ita scribit: *Triumphare tamen visus est Augustinus illa præsertim hora, in qua novum hominem sacro baptismo induimus. & post pauca; Novum Christianum, novis vestimentis cuculla nigra induimus, singulo ex corio nos ipsi præcinximus, quod Simplicianus noster ingenti letitia donavit. & quod ille sit sensus verborum D. Ambrosij, audi: Antoninum in loco citato §. 2. in princ. Notandum etiam, quod Augustinus habitu religioso in triplici sui statu indutus est: nam primo post conversionem suam, & baptismum, sicut Ambrosium in serm. de baptismo, & Augustinum conversione, hunc S. Augustinum in Christo genus, & postquam baptizatus cum induit, cucullam nigram: & ipse ad differentiam Monachorum se cinxit zona, pergens ad Simplicianum. & Sigibertus in epistola ad Macedonium. Qui baptizatus Augustinum mox ad virum Simplicianum perrexit. Supponitur autem ab omnibus quod iurit ad Simplicianum cum habitu monastico, quia dicunt, quod iuit ad illum, ut secum maneret in monasterio: & ut omnis tergiverfandi occasio tolleretur, ecce sibi testimonium epistola Valerij Hippontensis dicentis: *Qui mox celebratus sacrosanctum mysterium exutum habitu seculari, sacro baptismate lanaro perfudit. & Te Deum laudans, non sine lacrymis respondente, te Dominum confitemur, præ gaudio cecinit, statim, talare nigram tunicam te induit, ita ut omnes te monachum existimarent, nisi zona pellicea præcinctus fuisset, ob tunicam longiudinem, ut scribit, ad differentiam Monachorum. Consentit frater Iordanus de Saxonia lib. 1. in Vita fratrum cap. 15. dicens, B. Augustinum fuisse indutum tali habitu immediate post baptismum. Verba illius sunt: *Quod autem B. Augustinum habitu nigro cum zona pellicea nigra vestitus fuerit, quod ipse immediate post baptismum talem habitum, auctoritate B. Ambrosio assumpserit, & quod eodem habitu fratres sui visi fuerint, apparet expresse ex sermone suo de filio prodigo, & in sermone de cena Domini, & in sermone ad presbyteros Hippontenses. Et sanè autor sermonum ad Eremitas hoc expresse etiam dicit in serm. de filio prodigo ad finem, ut videri potest, præsertim in illis verbis: *Sic enim mihi S. Pater Ambrosius, quando me regeneravit in Christo anno ætatis mee trigentesimo, mihi potenter respondit. Quare ut semel resolutè dicamus, aut dicendum, B. Augustinum mox baptizatum cuculla nigra indutum fuisse, quod sine manifesto****

præiud-

præiudicio veritatis, & traditionis auctoris Ecclesie Catholice, & auctoris Ambrosij, & Augustini dici non potest, sed respiciendam nigram cucullam, sicutam ab Augustino per manus B. Ambrosij, & Augustini, & traditionem Ecclesie.

VI. Secundo ostendo, falsum esse, quod dicitur, B. Augustinum post baptismum habitu indutum in monasterio B. Simpliciani, & fratribus secundum institutum B. Simpliciani per annum cum dimidio vixisse, & prolixum fabulosum esse. B. Augustinus fuisse monachum, vel Eremitam: fuisse ados Romanus, & Archidiaconus, & copiosus Ecclesie Mediolanensis, & Pontifex B. Ambrosio nuper ex laico assumpto ex Urbe Roma veniens, imò & Magistrum dedit, quod statim ipse Ambrosius, & ut Patrem præteritus est: ut testatur Baronius tom. 4. num. 20. & seqq. & sub anno 387. num. 1. quæstionibus ipsius Ecclesie Mediolanensis Carolus eiusdem Ecclesie Archiepiscopus eiusdem Ecclesie parte 7. Epist. de tran. Simpliciani, & ostendunt etiam antiquitates eiusdem Sancti, quæ passim habentur Mediolani in varijs locis Ecclesiarum, præsertim in præclarissimo Sancti Simpliciani Ordinis D. Benoni, & omnibus magis credendum esse, quæ & similibus. Secundo, quæ pluraquam Augustinum per annum cum dimidio per mensum, post baptismum Mediolanum fuisse, ut satis constare potest ex cap. 4. & 5. Tertio, quia Paulus primus fuit autor alicuius instituti Eremitici, nec gestavit habitum monasticum cucullam nigram, & cingulum coriaceum Anachorita, & toto vitæ suæ temporum quantum decimum solitarius vixit, & mentum fuit tunica ex folijs palmarum sportæ confecta. Extrat illius vita à scriptis, quæ habetur in tomo. 1. post illius acta in Breuario Romano regum valde fit, non solum auctos non aut in monasterio Mediolanensi sub Ambrosio illos Monachos, seu Fratres in habitu Pauli primi Eremitæ habitum quem ferunt Ambrosium Augustinum Pauli primi Eremitæ fuisse, quod Coriolanus scribit: & multo magis in homines cor dantes, qui eiusmodi asserere velint.

VII. Tertio ostendo, falsum esse, quod dicitur, quod cum illi fratres quæ viderent, beatus Augustinus ex præciani primo inter illos instituit, ut vi-

praudiveritatis, & traditionis antiquissimæ. to-
tius Ecclesiæ Catholicæ, & autoritatis ipsorum
Ambrosij, & Augustini dici non potest: aut abso-
lutè respiciendam nigram cucullam, & zonam pel-
liceam ab Augustino per manus B. Ambrosij sum-
ptam; vt merito rejici debet, ne ipsos Augustinum,
& Ambrosium, & traditionem Ecclesiæ abjicia-
mus.

VI. Secundo ostendo, falsum esse, quod secundo lo-
co dicitur, B. Augustinum post baptismum illo
habitu indutum in monasterio B. Simpliciani cum
fratribus secundum institutum B. Pauli primi Ere-
mitæ per annum cum dimidio vixisse. Primo, quia
falsum, & proflus fabulosum est B. Simplicianum
fuisse monachum, vel Eremitam: fuit enim Sacer-
dos Romanus, & Archidiaconus, ac deinde Epif-
copus Ecclesiæ Mediolanensis, quem Damasus
Pontifex B. Ambrosio nuper ex laico ad Episcopatu-
m assumpto ex Vrbe Roma veluti coadiuto-
rem, imò & Magistrum dedit, quemq; vt Magis-
trum ipse Ambrosius, & vt Patrem semper vene-
ratus est: vt testatur Baronius tom. 4. sub anno 375.
num. 20. & seqq. & sub anno 385. nu. 9. & tabulæ
antiquissimæ ipsius Ecclesiæ Mediolanensis, nec non S.
Carolus eiusdem Ecclesiæ Archiepiscopus in acti-
onis Ecclesiæ parte 7. Epist. de translatione sancti
Simpliciani, & ostendunt etiam antiquissimæ ima-
gines eiusdem Sancti, quæ passim habentur, & ser-
uantur Mediolani in varijs locis Ecclesiarij, & Mo-
nasteriorum, præsertim in præclarissimo Cœnobio
Sancti Simpliciani Ordinis D. Benedicti, quibus
omnibus magis credendum est, quam Coriolano,
& similibus. Secundo, quia plusquam falsum est, B.
Augustinum per annum cum dimidio, addo etiam
per mensem, post baptismum Mediolani commo-
ratum fuisse, vt satis constare potest ex dictis supra
cap. 4. & 5. Tertio, quia Paulus primus Eremita non
fuit autor alicuius instituti Eremitici, vel Monasti-
ci, nec gestauit habitum monasticum, præsertim
cucullam nigram, & cingulũ coriaceum. Fuit enim
Anachorita, & toto vitæ suæ tempore post annum
quintum decimum solitarius vixit, & illius indu-
mentum fuit tunica ex folijs palmarum in modum
sporce confecta. Exerat illius vita à B. Hieronymo
scripta, quæ habetur in tomo. 1. post epist. 169. extat
illius acta in Breviario Romano registrata, vt mi-
rum valde sit, non solum ausos nonnullos scribere,
aut in monasterio Mediolanensi sub nutritore Am-
brosio illos Monachos, seu Fratres institutum, vel
habitum Pauli primi Eremitæ habuisse aut habitũ,
quem seruant Ambrosium Augustino dedisse, habi-
tum Pauli primi Eremitæ fuisse, quemadmodum
Coriolanus scribit: & multò magis mirum, reperiri
homines cordatos, qui eiusmodi assertus fidem ad-
hibere velint.

VII. Tertio ostendo, falsum esse, quod dicitur tercio
loco, quòd cum illi fratres quasi in libertate
vixerent. Beatus Augustinus ex præcepto Simpli-
ciani primo illos instituit, vt vitam Apostoli-

cam tenerent. Et quam quæso vitam, si non Apo-
stolicam, tenebant illi boni fratres? Tales enim vo-
cat B. Augustinus eos, qui Mediolani in monaste-
rio sub Ambrosio nutritore debebant, lib. 3. con-
fess. cap. 6. & si fratres illi secundum institutũ Pau-
li primi Eremitæ viuabant, quòdnam erat genus
vitæ Pauli primi Eremitæ, & aliorum Eremitarum,
& Monachorum, nisi institutum vitæ Apostolicæ,
quòd in obseruatione non solum præceptorum,
sed etiam consiliorum positum erat, nimirum in
abnegatione sui ipsius propter Christum cum ab-
dicatione omnis proprietatis temporalium bono-
rum, & custodia castitatis? Deinde quis tam gra-
uem iniuriam non solum bonis illis fratribus, sed
ipsis Sanctis Viris Simpliciano, & Ambrosio mani-
festè irrogatam sine stomacho ferat. vt dicitur,
Monasterium illud tantopere à B. Augustino com-
mendatum, sub regimine tantorum virorum, qua-
les Ambrosius, & Simplicianus erant, vsque in illam
diem sine certis legibus vixisse, & opus habuisse à
Neophito vix b. putato, ad normam vitæ Aposto-
licæ perducere? Et vnde obsecro didicit ipse Augus-
tinus eam normam vitæ Apostolicæ, quam secum ex
Italia in Africam perduxit, nisi in Ecclesia Medio-
lanensi, & ab Ambrosiano Clerico, vt S. Carolus
Epistola citata scribit? Et qua probabilitate suadet
Coriolanus illos fratres ab Augustino adhuc Neo-
phito vitæ normam didicisse, cū ille sui immemor
in Chronica de eodem Augustino scribat: *Dicitur, ut
quod quicquid mali egerit, quoniam sui iuru non erat,
non fuit, sed Simpliciano, sub cuius viuabat custodia, tri-
buit.* Nam si mali aliquid agebat, adhuc imperfe-
ctus erat, & egebat ipse ad certam viuendi normam
ab alijs dirigi, quòd in omnibus religionibus bene
instituta seruatur, vt iuuenes à senioribus dirigantur,
non vt ipsi seniores doceant, & in via virtutis
dirigant.

VIII. Quarto ostendo, falsum esse, quod quarto loco,
ac etiam quinto, & sexto dicitur, B. Augus-
tinum Mediolano abscedentem, altero anno cum
dimidio cum Eremitis in Monte Pisano, & in Cer-
tum cellis degentibus vixisse, illisque duas regulas
tradidisse, tum per ea, quæ dicta sunt supra c. 4. &
5. tum etiam quia ille duæ regulæ, quas Coriola-
nus, & quidam alij dicunt, fuisse ab Augustino tra-
ditas Eremitis, siue in Italia, siue etiam in Africa
existentibus, quæ habentur in primo tomo ope-
rum D. Augustini ante tertiam Regulam, quæ vo-
catur Speculum Clericorum, vel sermo de commu-
ni in vita Clericorum, illæ, inquam, ab omnibus do-
ctis, & eruditis pro spurjis & supposititijs, non pro
veris Augustini fortibus respuuntur, circa quas, vt
Erasmicæ censuram omittamus, videri possunt do-
ctores Louuicenses, & Cardinalis Bellarm de scri-
ptoribus Ecclesiasticis in Augustinum. Per hæc puto
omnibus posse constare, quòd B. Augustinus
non fuit Monachus, aut Eremita pri-
usquam ex Italia in Afri-
cam rediret.

